

vi vende tilbage til under forespørgselsdebatten den 14. april 1998.

Formanden:

Hr. Thulesen Dahl har bedt om ordet i anden omgang.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Udenrigsministeren følte sig så stødt under debatten, at han undervejs valgte at tage ordet vel vidende, at jeg ikke havde mulighed for at markere for en bemærkning til det, udenrigsministeren sagde. Derfor vil jeg gerne benytte lejligheden her i anden runde til at sige til udenrigsministeren, at det på ingen måde er udtryk for noget uhæderligt, når jeg påstår, at tilhængerpartierne herinde – muligvis med undtagelse af Kristeligt Folkeparti – ønsker forbeholdene ophævet snarest muligt. Det er jo et faktum, det er jo et indlysende faktum, som udenrigsministeren burde vedkende sig.

Jeg synes netop, at eksemplet, som udenrigsministeren selv kom ind på omkring ØMU-forbeholdet, illustrerer det meget godt. Hver eneste gang udenrigsministerens egen partileder er til møde i EU-regi omkring ØMU-projektets tredje fase, bliver det nævnt, at det har omkostninger for Danmark at stå udenfor, at hun selv er tilhænger af, at vi ophæver forbeholdet, og at det selvfølgelig skal ske ved en folkeafstemning med alle de formalia, som vi godt er klar over, men at hun i hvert fald går ind for at ophæve forbeholdet. Sådan er det også, når debatten drejer sig om det retlige, og når debatten kommer ind på forsvarsområdet. Så viser det sig jo, at det, jeg her nævner, er et faktum.

Så lad mig sige om Schengensamarbejdet, at udenrigsministeren anfægtede ikke ved sin oplæsning mit synspunkt om, at der er en kløft mellem Folketingets flertal og befolkningen, når det drejer sig om det retlige område. Det forhold, jeg gjorde gældende, nemlig at man har forsøgt at lave en konstruktion, hvor man formelt på papiret kan påstå et forbehold overholdt, men hvor man reelt via Folketinget kan lade Danmark involvere sig i alt omkring det overstatslige retlige samarbejde, anfægtes jo ikke af det, udenrigsministeren læste op. Det var det synspunkt, jeg gjorde gældende, og det forholdt udenrigsministeren sig altså ikke til.

Og lad mig så bare til slut gøre den bemærkning, at jeg tror ikke engang, at udenrigsministeren selv tror på, at en historisk proces, som udenrigsministeren siger er i gang – helingen af

Europa, fredens projekt, det, der er alternativet til ufred og krig i Europa – vil gå i stå, hvis Danmark den 28. maj siger nej til Amsterdam-traktaten, de ændringer i traktatgrundlaget, der er foreslået dér. Jeg tror ikke engang, at udenrigsministeren selv tror på, at de andre lande vil være så fuldstændig ansvarsløse, at de ville sætte en så vigtig proces, som er sat i gang, i stå, fordi vi stemmer nej.

Nej, selvfølgelig er det ikke sådan, det kommer til at gå. Hvis vi stemmer nej, kommer der en diskussion mellem EU-landene om, hvad det er, der skal justeres, hvad det er for nogle forandringer, der skal ske. Der kan Danmark selvfølgelig også stille nogle krav ud fra det udgangspunkt, at alle lande skal være enige, hvis man skal lave om i traktatgrundlaget. Og det vil Danmark ikke være, hvis den danske befolkning stemmer nej den 28. maj.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Jeg bliver nødt til at sige til hr. Thulesen Dahl, at det ikke er rimeligt at anvende den demagogiske stil, hvor man heroppe nu igen siger, at alle de såkaldte unionstilhængere bare er ude på at få ophævet forbeholdene hurtigst muligt ved en folkeafstemning, og det er ikke rimeligt, at hr. Thulesen Dahl står heroppe og siger, at økonomiministeren benytter enhver lejlighed til at sige, at vi skal ophæve både det ene og det andet forbehold.

Det er ikke rimeligt, og jeg skal bare hilse hr. Thulesen Dahl og sige, at det ikke er Socialdemokratiets holdning. Socialdemokratiet er sig fuldstændig bevidst, at de fire forbehold ikke er sådan nogen selvpåførte plager. Det er nogle, man har lavet, fordi den danske befolkning i 1992 stemte nej. Man må tage den diskussion, men det er da ikke en diskussion om, at vi hurtigst muligt skal slippe af med dem.

Det nytter ikke noget at påstå det. Det er ikke tingenes tilstand, og det nytter ikke at stå heroppe og blive ved med at påstå det. Den debat fører i hvert fald ikke langt, og det synes jeg godt hr. Thulesen Dahl kunne tage og tænke lidt over.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det skal blive ganske kort, for jeg ved ikke, hvem der nu er mest demagogisk. Jeg har avisudklip på avisudklip, hvor jeg har citeret fra både regeringsrepræsentanter og så sandelig